

Ti grunner til at den liberale verdensorden vil bestå

Av Lars Peder Nordbakken, økonom i Civita

If everybody is free to live and work where he wants, if there are no barriers for the mobility of labor, capital, and commodities, and if the administration, the laws, and the courts do not discriminate between citizens and foreigners, the individual citizens are not interested in the question where the political frontiers are drawn and whether their own country is bigger or smaller. In such a world of democracy and free trade, war does not pay.

- Ludwig von Mises, *The Fundamental Principle of a Pan-European Union*, 1943¹

Innledning

2018 var ikke det beste året for den åpne og regelbaserte verdensordenen som vokste frem etter andre verdenskrig, med USA i en ledende rolle, og som har skapt det nettverket av multilaterale ordninger som har gjort vår verden friere, tryggere og mer velstående: Fra Atlanterhavs-erklæringen mellom Churchill og Roosevelt i 1941, Bretton Woods-konferansen i 1944, etableringen av FN i 1945, frihandelsorganisasjonen GATT i 1947, den vestlige forsvarsalliansen NATO i 1949, Romatraktaten og etableringen av EF i 1957, senere EU i 1993, og etableringen av verdens handelsorganisasjon WTO i 1995.

At dette mangfoldet av multilaterale samarbeidsavtaler kan benevnes som en orden, skyldes at de er forbundet med noen felles prinsipper, med historiske røtter i et vestlig og liberalt verdifelleskap, og på dette grunnlaget har vist seg å fungere samlende og balanserende.

Kontrasten er stor fra vår tids internasjonale orden til den nasjonalsjåvinistiske katastrofen vi ble minnet om ved 100-årsmarkeringen av første verdenskrigs slutt i fjor. Kontrasten er dessverre nesten like stor når man observerer og lytter til dagens amerikanske president, som langt på vei har avskaffet sitt eget lands status som leder av den frie verden, med sin nasjonalpopulistiske kamp mot det liberale demokratiets institusjoner på hjemmebane, og den liberale multilateralismen i verdenssamfunnet. Takket være denne presidentens destruktive bilaterale maktspill ble det nærmest sett på som en bragd å enes om en temmelig intetsigende felles uttalelse etter G20-møtet i Argentina i november.

Storbritannia har siden folkeavstemningen om Brexit vært politisk lammet av en kombinasjon av frykt, usikkerhet og tvil om hva Brexit betyr, og konsekvensene truer nå med å bli britenes største økonomisk-politiske selvskading siden bruddet med frihandelslinjen i 1932. Samtidig sliter EU med en serie uløste problemer, som attpåtil kan komme til å bli forsterket etter valget til EU-parlamentet kommende vår.

Og bak i kulissene lurar Vladimir Putins Russland med sin løgnaktige omgang med egne folkerettsstridige overtramp overfor Ukraina, og sine mangesidige og godt tilslørte forsøk på å splitte Vesten og destabilisere EU, ved hjelp av trollfabrikker og andre kreative virkemidler. Samtidig blir ett-partistaten Kina stadig mektigere, med sin hurtigvoksende økonomi, økende internasjonale engasjement og sin stadig større betydning for verdensøkonomien.

På denne bakgrunn har det i 2018 ikke manglet på pessimistiske kommentarer og dystre spådommer på vegne av det liberale demokratiet og dets naturlige globale motstykke: en liberal internasjonal orden kjennetegnet av åpenhet og likeverdige rettigheter og forpliktelser, hjemlet i felles aksepterte spilleregler.

Den liberale verdensordens fremtidsutsikter

Selv om den senere tids fremvekst av illiberale krefter, forståelig nok kan gi berettiget grunn til å nære en viss uro og bekymring på kort sikt, finnes det også en rekke dypereliggende krefter som gir grunnlag for det motsatte, og som mange av pessimistene overser. Her er ti dypereliggende grunner for en betinget liberal fremtidsoptimisme:

Alle fremvoksende økonomier har stor interesse av å delta som fullverdige medlemmer i en liberal verdensorden som er åpen og regelbasert

Medlemsfordelene er store, og spenner fra økt markedstilgang, økte investeringer og kunnskaps-overføring, til lave handelsbarrierer, tilgang til rettferdige tvistemålsløsninger, regulatoriske standarder, sikkerhetsgarantier og hjelp i krisesituasjoner. Hurtigvoksende land, inklusive Kina og India, vil i møte med proteksjonistiske tendenser fra andre land naturlig oppleve at de multilaterale spillereglene gjennom verdens handelsorganisasjon (WTO), som sikrer åpen markedsadgang på ikke-diskriminerende og likeverdige vilkår, vil bli av stadig større betydning for å sikre mulighetene for fremtidig vekst og velferd.²

Aldri før har kostnadene forbundet med økonomisk nasjonalisme vært høyere

I den nye globaliseringens tidsalder, med sine finmaskede nettverk av internasjonalt integrerte verdikjeder og informasjons- og varestrømmer, er verdiskapende næringsvirksomhet i økende grad betinget av forutsigbare spilleregler for fri bevegelse av varer, tjenester, kapital og arbeidskraft. Alle proteksjonistiske forsøk på å sette opp handelshindringer og tollmurer vil raskere og mer gjennomgripende enn tidligere bidra til å undergrave økonomisk vekst, innovasjon, jobbskaping, den alminnelige lønns- og velferdsutviklingen, og ikke minst svekke framtidsutsiktene for våre barn og barnebarn. Hvis Brexit og/eller en videre eskalasjon av handelskrigen mellom USA og Kina faktisk inntreffer vil verden få en kostbar leksjon i den økonomiske nasjonalismens elendighet, som trolig ikke blir glemt med det første.³

Globalisering er alt annet enn et «race to the bottom»

I løpet av de siste 20 årene har levestandarden til flere hundre millioner mennesker i fremvoksende land blitt så kraftig forbedret at de ofte omtales som den nye globale middelklassen. Samtidig har rundt en milliard mennesker lyktes med å arbeide seg ut av den mest ekstreme og eksistenstruende fattigdommen. Selv om den økonomiske ulikheten mellom verdens land har sunket merkbart, har den økonomiske ulikhetene internt i de fleste land vist en jevnt økende tendens. Nærmere analyser viser imidlertid at det er stor forskjell på både nivået og utviklingen i økonomisk ulikhet i de ulike landene, blant både rike land og fremvoksende land. Det vil si at økende ulikhet og en stadig skjevere fordeling av globaliseringens gevinster og kostnader ikke på noen måte er noen naturlov, men snarere en politisk utfordring i det enkelte land, som beviselig kan mestres – spesielt i liberale demokratier.⁴

Myten om den absolutte nasjonale suverenitet står foran sitt endelige fall

Det faktum at vi lever i en verden hvor stadig flere fellesgoder og samfunnsproblemer har en internasjonal dimensjon betyr at vi i økende grad blir gjensidig avhengige av hverandre for å mestre felles utfordringer. Derfor trenger vi å dele suverenitet med andre land, gjennom aktiv deltagelse i forpliktende internasjonalt samarbeid, for å løse våre felles problemer på en rekke områder: fra handel og investeringer, migrasjon, bekjempelse av aggressiv skatteplanlegging og monopoldannelser, beskyttelse av akseptable arbeidsvilkår, personvern, miljø- og klimastandarder, samt forsvar, terrorbekjempelse og fredsbevaring. Land som tviholder på et begrep om absolutt nasjonal suverenitet, som kanskje fungerte på 1800-tallet, står i fare for å redusere sine egne samfunnsborgeres muligheter til å påvirke rammebetingelsene for sin egen fremtid gjennom reell demokratisk medbestemmelse – en form for umyndiggjøring av egne borgere. I en opplyst situasjon vil trolig et stort flertall være enige i at det er viktigere å være en liten del av noe stort, enn å være en stor del av noe som er forsvinnende lite.⁵

Den liberale verdensordens fremtid er ikke betinget av amerikansk hegemoni

Det er temmelig sikkert at USAs relative økonomiske tyngde og globale innflytelse gradvis vil bli redusert i tiden fremover. Denne langsiktige trenden er ikke ensbetydende med tegn på amerikansk tilbakegang, men snarere et tegn på den liberale verdensordens suksess. At mange fremvoksende land har lyktes med å vokse og innhente mye av de rike landenes forsprang i inntekt og velferd,

gjennom deltagelse i en åpen og regelbasert orden, har bidratt til å befeste og spre oppslutningen om den liberale verdensorden, langt utover de visjonene som mange av denne ordens arkitekter og byggmestre en gang hadde.

Verden må nødvendigvis bli mer polysentrisk enn vi er vant med, med flere maktsentra enn tidligere. Nettopp av den grunn blir også verden, paradoksalt nok, stadig bedre tilpasset den liberale verdensordens grunnprinsipper om åpenhet og likeverdige spilleregler. En polysentrisk verden vil i utgangspunktet speile en liberal orden bedre enn et monosentrisk verdensbilde, med én dominerende hegemonisk makt i sentrum. Det er også stor forskjell på det å herske, og det å lede – samtidig som det er lettere å utøve makt bilateralt enn multilateralt.⁶

Med historien som veiviser er det lite som taler mot at Vesten, i vid forstand, fortsatt vil spille en ledende rolle i videreutviklingen av den multilaterale liberale verdensorden. Men denne lederrollen er det opp til Vesten selv å gjøre seg fortjente til. Dette lederskapet bygger på tre kritiske forutsetninger: For det første må Vesten vise seg i stand til å leve opp til sine egne verdier og prinsipper, så vel innenlands som internasjonalt. For det andre må Vesten med fast besluttsomhet gjøre slutt på all alenegang og illegitim maktmisbruk. For det tredje må Vesten ta initiativ til å vedlikeholde og videreutvikle den liberale verdensorden, i møte med ny teknologi, endrede maktforhold og andre fremvoksende utfordringer og trusler i verdenssamfunnet.⁷

Det liberale demokratiets grunnleggende institusjoner har vist seg å være robuste og motstandsdyktige

Den liberale verdensorden har vokst frem som en internasjonal forlengelse av de grunnleggende rettsstatlige prinsippene som definerer rammene for det liberale demokratiet, og er blitt forsterket i takt med fremveksten av betydelig flere demokratier i verden, spesielt fra 1980-tallet til tidlig på 2000-tallet. Utgangspunktet for en liberal verdensorden er derfor det liberale demokratiet som politisk modell. Hvis det liberale demokratiet faller, så faller ganske sikkert også den liberale verdensorden.

Selv etter to år med Donald Trump som amerikansk president, det vil si to år med kontinuerlige snikangrep på den amerikanske konstitusjonens integritet, kan vi konstatere at de grunnleggende institusjonene, fra Kongressen og rettsvesenet, til FBI, CIA, Federal Reserve og den frie pressen, har vist seg mer standhaftige og motstandsdyktige enn mange har fryktet. Når vi utvider tidsperspektivet og tar i betraktning hva historien forteller oss om det liberale demokratiets bærekraft vil vi også raskt bli minnet om at våre frie og demokratiske institusjoner har kommet styrket ut av langt alvorligere angrep tidligere: den økonomiske depresjonen i 1930-årene, fascismen, nasjonalsosialismen og kommunismen.

I nyere tid bør også nevnes at Italias institusjoner klarte å stå i mot Silvio Berlusconi forsøk på å omdanne Italias styresett til et presidentstyre, og avskaffe den eksisterende presidentrollen, som i Italia har vist seg å ha en viktig rolle som vokter over institusjonenes integritet. Selv den polske regjeringens aktuelle forsøk på å gjøre domstolene til et lydige instrument for flertallsmakten ble etter hvert tvunget til delvis retrett etter høylytt motstand fra både EU og landets egen opposisjon.

I en tid hvor mange, av naturlige og gode grunner, er opptatt av det liberale demokratiets sårbarhet, er det lett å overse at de autoritære regimene er langt mer sårbare, og ofte lever på lånt tid. Det kan derfor vise seg naivt å betrakte Viktor Orban, med sitt åpent proklamerte «illiberale demokrati», Erdogans eneherredømme i Tyrkia og Vladimir Putins «styrte demokrati» i Russland, som bærekraftige regimer og styreformere.

Alternativene til en liberal verdensorden er ikke attraktive

Det er en myte at det ikke finnes tenkbare alternativer til en åpen og regelbasert internasjonal orden. Gjennom historien har verden faktisk høstet erfaring med flere slike alternativer – som alle har vist seg å feile. De kommunistiske og fascistiske forsøkene på å kombinere diktatur og kollektivistisk planøkonomi på hjemmebane med harmonisk samarbeid og samkvem internasjonalt viste seg å bli den sikre veien til trelldom og frihetsundertrykkelse, og tilhører for lengst historiens skraphaug.⁸

Den ultimate avvisningen av kollektivismen og ulike former for proteksjonisme - med varierende innslag av sentralisert planøkonomi – kom samtidig med Berlinmurens fall, Sovjetunionens oppløsning, Kinas reformeksperimenter og åpning mot verdensøkonomien, og ikke minst gjennom den store bølgen av utviklingsland som på 1990-tallet meldte seg inn i WTO og det multilaterale handelssystemet.

Alternativene er like fullt tenkbare, selv om det er svært vanskelig å forestille seg at for eksempel Kina eller Russland, med hver sin autoritære kapitalismemodell, har en modell som resten av verden vil finne attraktiv og akseptabel. Selv ideologisk er det vanskelig å se for seg attraktive alternativer til den liberale verdensorden. Blant det voksende antallet kritikere av «nyliberalisme» og «kapitalisme» skulle man kanskje tro det fantes flere kilder til mer realistisk tenkbare alternativer, men de konkrete alternativene glimrer med sitt fravær. Det eneste som bringes til torgs, fra Paul Mason til Wolfgang Streeck og andre «anti-globalister», er en flukt inn i nasjonalismen: mer nasjonal kontroll, mer nasjonale reguleringer, sterkere tollbeskyttelse – og mindre arbeidsmigrasjon.⁹

Resultatet er en bemerkelsesverdig tendens til at politikkenes ytterste venstre og ytterste høyre finner sammen i en nasjonalpopulistisk protestbevegelse – helt ute av stand til å vise vei til noe annet enn absolutt nasjonal suverenitet, frihetsundertrykkelse og økonomisk verdiødeleggelse og dystre framtidsutsikter for kommende generasjoner. Det er derfor ikke vanskelig å forestille seg at den tiltagende ideologiske motstanden fra en ny generasjon «anti-globalister» kan få som utilsiktet konsekvens å styrke den alminnelige oppslutningen om den liberale verdensorden. I så fall vil ikke det bli den første gangen den liberale verdensorden kommer styrket ut av konfrontasjoner med anti-liberale alternativer.¹⁰

Den liberale verdensorden er korrigerbar og åpen for reformer

I sterk kontrast til dens historiske rivaler og teoretiske alternativer har den liberale verdensorden også hatt en tendens til å komme styrket ut av møtet med både kriser og transformerende utviklingskrefter. Som statsviteren John Ikenberry har understreket, kan dette skyldes den enkle

grunn at den liberale verdensorden av natur er korrigerbar og åpen for reformer – og dermed har en tendens til å bli tilført ny relevans og ny styrke gjennom reformer. Denne erfarte egenskapen står i kontrast til ulike alternative ideer om global orden, som «politisk realisme, autoritær nasjonalisme, sosialdarwinisme, revolusjonær sosialisme og post-kolonialisme», for å sitere Ikenberry.¹¹

Den liberale verdensordens unike fortrinn ligger i prinsippene om åpenhet og likeverd. Disse grunnprinsippene åpner et stort rom for fruktbar diskusjon, som ikke så lett lar seg hindre av landegrenser, kulturgrenser, ja faktisk også regimegrenser – siden også autoritære regimer nødvendig vil bli overstyrt av andre autoritære regimer. De samme egenskapene er med på å fremme pragmatiske tilnærminger og gjør det mulig å gjennomføre institusjonelle innovasjoner når større endringer er nødvendige for å løse nye utfordringer.

På denne måten har den liberale verdensorden også vist vei i det å bringe utfordringene med felles styring av viktige internasjonale sfærer inn i fordragelige og siviliserte former. At enkelte globaliseringskritikere finner nettopp denne erfaringsbaserte styringsmuligheten mest interessant som et påstått bevis på et skjult «nyliberalt verdensherredømme» vitner om et påtrengende ideologisk behov for å vike unna en ubehagelig suksesshistorie fra virkeligheten.

Også det hittil mest ambisiøse forsøket på økonomisk og politisk integrasjon – EU – er åpen for korrigerende og reform

Alle former for forpliktende internasjonalt samarbeid må finne sin egen løsning på hvordan man skal forene gjensidige avhengigheter med en riktig kombinasjon av nasjonal og overnasjonal suverenitetsutøvelse, nærmere detaljert i et sett av rettigheter og plikter. At slike avveininger er vanskeligere i et mangesidig integrasjonsprosjekt som EU, sammenlignet med et enklere formålsrettet samarbeid som NATO, sier seg selv. Det er liten tvil om at EU, i liberalt henseende, sliter med flere institusjonelle problemer som påkaller reformer, for å re-kalibrere styresettet i en mer liberal og demokratisk retning.

Den store verkebyllen er den uavklarte tvetydigheten som konstant gir næring til frykten for en gradvis utvikling av en europeisk superstat – et Unites States of Europe, som kronen på verket for en fullendt integrasjonsprosess. Denne frykten må legges død. Dernest trenger EU å introdusere større valgfrihet for medlemslandene i deltagelse på ulike samarbeidsområder som ikke angår det indre markedet og et begrenset knippe øvrige obligatoriske nøkkelområder, og vilkårene for å tre inn og ut må være avklarte på prinsipielt grunnlag. EU kan bare bli en sterk union gjennom selvbeherskelse og egenvillig begrensning, og gjennom fjerning av de demokratiske underskuddene som nører opp under populistiske bevegelser.¹²

På denne måten vil EU lykkes bedre som spydspiss for Europas iboende globale fortrinn: enhet i mangfold. Et EU som evner å reformere seg selv i en mer liberal retning vil også lettere kunne overbevise et stort flertall av EU-landenes borgere om verdien av å dele suverenitet med andre EU-land på viktige, avklarte områder, for derved å stå sterkere sammen i møte med overnasjonale og globale utfordringer. Det er ikke vanskelig å forestille seg at et mer begrenset, samlende og mindre konfliktskapende EU også vil ha langt lettere for å ikle seg ledertrøyen i arbeidet med reformer av den liberale verdensorden.¹³

Liberal demokrati og en liberal verdensorden har vist seg å være en ekstraordinært motstandsdyktig kombinasjon

En grunn til at det er lett å undervurdere den langsiktige motstandskraften til kombinasjonen av liberal demokrati og en liberal verdensorden er trolig at vi har lett for å ta de verdiene som forener de to sfærene av våre liv for gitt. Like fullt har verdier som frihet, likhet og rettferdighet, som de fleste vil kjempe for hvis de ble truet, blitt en del av våre daglige liv gjennom et sett av spilleregler som fremmer fredelige, trygge, produktive, skapende og solidariske sosiale og økonomiske relasjoner – lokalt, nasjonalt og globalt.

Den liberale verdensorden er et resultat av en mangslungen evolusjonsprosess som hadde sin opprinnelse i det liberale demokratiet og dets bærende prinsipper. Kombinasjonen er derfor både naturlig og selvforsterkende, betinget av at modellen blant et stort flertall også oppleves som velfungerende og rettferdig i praksis. Siden modellen i det store og det hele har vist seg velfungerende og korrigerbar, har også store deler av verdens befolkning og næringsliv lært seg verdien av å innrette sin egen hverdag, sine aktiviteter og sine forventninger til denne institusjonelle ordens spilleregler og insentiver. Det skal derfor mye til å få en slik dypt forankret orden i ubalanse, uten å fremprovosere sivilt engasjement og motstand som virker stabiliserende og forsterkende i det lange løp.¹⁴

Avsluttende kommentarer

Det er flere argumenter som kan avledes som et gjennomgående budskap, som går som en rød tråd gjennom de nevnte ti dypereliggende grunnene til at den liberale verdensorden trolig vil bestå, og sannsynligvis også vil komme styrket ut av dagens nasjonalpopulistiske stormkast. Vel å merke har disse argumentene lite med spådommer å gjøre, og like lite å gjøre med påstander om perfektjon. Satt på spissen er det snarere den liberale verdensordens grunnleggende egenskaper og prinsipper, samt dens åpenhet for kritikk, ny kunnskap, korrigering, fornyelse og læring som gir grunnlag for fremtidsoptimisme.¹⁵

I tillegg kommer den enkle erkjennelsen at løsningen på stadig flere av vår tids problemer er mer liberal demokrati og mer liberal orden – ikke mindre.

I det stille pågår det allerede et omfattende tverrfaglig arbeid i mange land med å analysere, konkretisere og spre fornyet bevissthet om de institusjonelle forutsetningene for velfungerende liberale demokratier, en liberal markedsøkonomi og en velfungerende liberal verdensorden: Dette arbeidet startet lenge før de senere års fremvekst av nasjonalpopulistiske bevegelser, men fikk trolig tilført mer energi og oppmerksomhet i møtet med disse nye formene for «anti-globalisme». Denne spredte, ukoordinerte, tverrfaglige og viktige forskningen og tenkningen om institusjoner kan bli av stor betydning i det fremtidige arbeidet med å reformere og forbedre den liberale verdensorden.

Civita er en liberal tankesmie som gjennom sitt arbeid skal bidra til økt kunnskap og oppslutning om liberale verdier, institusjoner og løsninger, og fremme en samfunnsutvikling basert på respekt for individets frihet og personlige ansvar. Civita er uavhengig av politiske partier, interesseorganisasjoner og offentlige myndigheter. Den enkelte publikasjonsforfatter(e) står for alle utredninger, konklusjoner og anbefalinger, og disse analysene deles ikke nødvendigvis av andre ansatte, ledelse, styre eller bidragsytere. Skulle feil eller mangler oppdages, ville vi sette stor pris på tilbakemelding, slik at vi kan rette opp eller justere.

Ta kontakt med forfatteren på larspeder@civita.no eller civita@civita.no.

Sluttnoter

- 1 Sitatet er hentet fra et notat som ble presentert på Pan-European Conference ved New York University, 4.-5. juni 1943, og er senere gjengitt i Ludwig von Mises, *The Political Economy of International Reform and Reconstruction*, Liberty Fund, 2000, 43-44.
- 2 G. John Ikenberry, *The Future of the Liberal World Order – Internationalism After America*, Foreign Affairs, May/June 2011.
- 3 Richard Baldwin, *The Great Convergence – Information Technology and the New Globalization*, Belknap Harvard, 2016.
- 4 Lars Peder Nordbakken, *Internasjonal næringsfrihet – et fornyet argument for frihandel i lys av den nye globaliseringen*, Civita-notat nr. 23, 2017.
- 5 Luigi Einaudis klassiske argumenter fra 1918 og 1945 er fortsatt aktuelle, se Luigi Einaudi, *Selected Political Essays*, Vol. 3, Palgrave Macmillan, 2014, 86-92 og 169-173.
- 6 G. John Ikenberry, op. cit., 2011.
- 7 Heinrich August Winkler, *Zerreisproben – Deutschland, Europa und der Westen*, C.H. Beck, 2015.
- 8 Ref. Lionel Robbins, *Economic Planning and International Order*, Macmillan, 1937 og Wilhelm Röpke, *International Order & Economic Integration*, D. Reidel, 1959.
- 9 Heinrich Geisenberger (red.), *The Great Regression*, Wiley, 2018, spesielt bidragene til Paul Mason og Wolfgang Streeck. Se også Branco Milanovics kritikk: <https://www.globalpolicyjournal.com/blog/26/10/2018/what-be-done-fifteen-authors-search-solution> For en langt mer nyansert kritikk fra anti-globaliseringsperspektiv, se Quinn Slobodian, *Globalists – The End of Empire and the Birth of Neoliberalism*, Harvard University Press, 2018.
- 10 Se Daniel Deudney and G. John Ikenberry, *Liberal World – The Resilient Order*, Foreign Affairs, July/August 2018.
- 11 G. John Ikenberry, *The end of liberal international order?*, International Affairs 94:1, 2018, 9.
- 12 Ralf Dahrendorf, *A Third Europe?*, Third Jean Monnet Lecture, European University Institute, 1979. Se også Ralf Dahrendorf, *Reflections on the Revolution in Europe*, Transaction Publishers, 2014 (1990), samt Ralf Fücks, *Freiheit verteidigen – Wie Wir den Kampf um die Offene Gesellschaft Gewinnen*, Hanser Verlag, 2017.
- 13 Ralf Fücks, op. cit., og Anthony Dworkin & Mark Leonard, *Can Europe save the World Order?*, European Council on Foreign Relations, May 2018: https://www.ecfr.eu/page/-/can_europe_save_the_world_order.pdf
- 14 Daniel Deudney and G. John Ikenberry, op.cit.
- 15 Bill Emmott, *The Fate of The West – The Battle to save the World’s Most Successful Political Idea*, The Economist Books, 2017.